

Το πορτρέτο του Ντόριαν Γκρέι

Ενα από τα αναμφισβήτητα προσόντα του Όσκαρ Ουάιλντ είναι η βαθιά γνώση της ιδιαιτερότητας του κάθε λογοτεχνικού είδους με το οποίο είχε καταπιαστεί. Σε κάθε

χωριστό του δημιούργημα ερευνούσε την αισθητική των λογοτεχνικών ειδών, την τυπολογία των κανόνων του γραπτού λόγου. Συγγραφέας παραδειγματικών αριστουργημάτων θεατρικής γραφής, έδωσε στην ιστορία του πορτρέτου του Ντόριαν Γκρέι τη μορφή του φιλοσοφικού μυθιστορήματος και όχι ενός θεατρικού έργου, επειδή έγραψε μια παραβολή περί της σύγκρουσης της αγγελικής μορφής και του σκοτεινού περιεχομένου, περί του συμβολικού εγκλήματος και της συμβολικής τιμωρίας. Οι πολλές προσπάθειες των διασκευών του μυθιστορήματος έχουν ένα κοινό παρανομαστή: την παραγνώριση των κανόνων του λογοτεχνικού είδους. Την αντίσταση της μυθιστορηματικής ύλης στην πράξη της μετατροπής σε επεσόμματα και στη διασκευή του Θεάτρου Ένα. Για να προσθέσει θεατρικότητα στο υποδιακευθμένο, για να μετατρέψει την αφήγηση σε θέαμα ο σκηνοθέτης Αντρέας Χριστοδουλίδης δημιουργεί τη μορφή του Κομπέρ (Κωνσταντίνος Τσολής). Η τεχνητή της ειρωνική «σατανικότητα» προορίζεται για αντίθεση με το «σοβαρό» θρillerικό στοιχείο της παράστασης. Ακόμα ένας τρόπος της σκηνικής παρουσίασης των μυθιστορηματικών επεισοδίων είναι η χορογραφική αναπαράσταση των αμαρτωλών πράξεων του Ντόριαν. Και δεν είναι η εκτέλεσή της από τους Γιώργο Τζωρτζή, την Πέννυ Φοινίρη και τον Κ. Τσολή που ξενίζει, αλλά η (κατ'εμένα) απόκλιση από την αισθητική του Ουάιλντ. Η κυριολεξία της οπτικής εικόνας στρέφεται ενάντια στους συμβολισμούς του μυθιστορήματος.

Τη σταδιακή αλλοίωση του μετώπικά στημένου (φωτογραφικού) πορτρέτου την παρακολουθούμε ταυτόχρονα με το αναλλοίωτο πρόσωπο του πρωταγωνιστή, προσέχοντας και την υπογραμμισμένη στιλιστική παραπομπή στη μορφή του ίδιου του συγγραφέα. Όμως ο Ντόριαν του Γιώργου Τζωρτζή δνε διαθέτει τη μαγική γοητεία, την ακαταμάχητη επιβλητικότητα, τη *sinequanon* για το έργο του Ουάιλντ. Το παίξιμό του είναι παθιασμένο, αλλά σκληρό, άκαμπτο. Στο πρωταγωνιστικό τρίο ο Σωτήρης Μεστάνας και ο Μανώλης Μιχαηλίδης καταφέρνουν αισθητά καλύτερα να διατηρήσουν τη χροιά της λογοτεχνικής αφήγησης χωρίς υπερβολική δραματικότητα.